

ikke blot at være tilfredse med den, men være stolte af, at vi her i Landet har en dygtig Ingeniørstand. Derfor skal vi ikke søge at reducere den til ingenting.

Det ærede Medlem udtalte sig om, at Sagkundskaben indenfor Statsbanerne ikke var egnet til at skabe Tillid, alle disse Overskridelser, som vi har haft i de senere Aar, var, efter det ærede Medlems Opfattelse, rent forfærdelige. Ja, ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, hvis det ærede Medlem vil undersøge dette Forhold — og ligesom han gentagende understregede: *formaa*r, vil jeg gerne understrege: *undersøge* —, kunde det være, at det ærede Medlem kom til et noget andet Resultat. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa at af de ca. 150 Bevillinger, som Statsbanerne for Tiden har løbende, er der ca. 15, der er søgt med det virkelige Prisniveau for Øje, medens alle de øvrige, for saa vidt de ikke ligger endnu længere tilbage, er baseret paa Priserne af 1914. Det var Ministeriets og Rigsdagens udtrykkelige Ønske og Ordre til Statsbanerne, at Bevillingerne skulde udregnes efter 1914-Priser. Det blev man ved med i alle Forhold lige til 1919; Statsbaneloven af 1918 og Privatbaneloven, alt sammen blev beregnet med Tal, som tilkendegiver 1914-Priser. Det er for øvrigt noget, alle her i Rigsdagen ved, at saaledes var det. Men der er dog vel ingen, der vilde forlange, at Statsbanerne, naar de regner med 1914-Priserne i deres Overslag — og *skulde* regne med dem —, gennem disse Aar, da vi har været oppe paa et Prisniveau, som ikke blot har været det dobbelte, men det tredobbelte, alligevel skulde holde de Kalkuler, som var baseret paa 1914-Priserne. Saa ufornuftig kan jeg ikke tænke mig, at nogen vilde stille sig.

Hvad de 15 Bevillinger angaar, som altsaa er kalkuleret i Forhold til det øjeblikkelige Prisniveau, kan det med Rette hævdes, at disse Bevillinger ikke er overskredet. Kun en enkelt af dem er overskredet, og det er den til Forundersøgelserne i Lille Bælt. Der blev søgt en kalkulatorisk Bevilling paa 50.000 Kr., men Forholdene førte jo med sig — og det er der gjort Rede for overfor Finansudvalget —, at man ikke kunde nøjes med at undersøge den Brolinie, som man oprindelig havde regnet med, længere mod Vest; Bundforholdene viste, at det var ønskeligt at faa Undersøgelserne udvidet, saaledes at man ogsaa maatte undersøge en østligere Brolinie. Derved blev selvfølgelig Undersøgelserne af en mere omfattende

Karakter, og man kom derved til den Overskridelse paa vistnok 54.000 Kr., som her er Tale om. Men det er ogsaa den eneste af dem, der er kalkuleret med den nuværende Priser for Øje, som er blevet overskredet. Saaledes er det i alt Fald efter de Undersøgelser, der har fundet Sted af disse Forhold i de sidste Par Dage, siden denne Forhandling kom i Gang.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at jeg synes, at før man udslynger en saadan Beskyldning som den, han udslyngede i Gaar med saa stor Kraft og Energi mod den Sagkundskab, som findes indenfor Statsbanerne, skal man have noget mere at bygge paa, end det ærede Medlem havde. Jeg synes, det havde været rigtigt, om det ærede Medlem havde undersøgt Forholdene mere, end han her har gjort. Der er et gammelt Ord, som vi paa Jydsk udtrykker saaledes: Man skal ikke snakke efter Snak og ikke lyve efter Løgn. Jeg vil sige dette i denne Forbindelse: Man skal ikke fremsætte den Slags Beskyldninger, medmindre man kan underbygge dem, for det er uberettiget overfor en Stand, der staar i et dygtigt og ansvarligt Arbejde.

Saa sagde det ærede Medlem, at han tvivlede om Rentabiliteten; den var kun nogenlunde taalelig, naar han satte den i Forbindelse med de 10 Mill. Kr.; der har været Tale om. Dette har jeg udførligt omtalt, og det skal jeg ikke vende tilbage til. Men det ærede Medlem sagde dernæst, at Statsbanerne burde have sparet de 10 Mill. Kr. sammen, ligesom andre Forretninger maa gøre. Den Behøjdelse kunde han med Rette rette mod Statsbanerne, hvis disse var frit stillet saaledes, som andre Forretninger. Det ærede Medlem ved jo udmærket godt, at medens Statsbanerne gennem Krigsaarene med deres Prisstigninger skulde tage alle de forøgede Udgifter, maatte de ikke sætte deres Takster op. Det er en kendt Sag, at allerede i Krigens Begyndelse kom man fra Statsbanernes Side til den daværende Ledelse og foreslog at sætte Taksterne op; de mente, det var nødvendigt, hvis de skulde kunne klare sig selv og give et rimeligt Overskud. Men politiske Hensyn gjorde, at man ikke vilde gaa til at sætte Taksterne op. Jeg siger ikke dette som nogen Behøjdelse, for saaledes var den daværende Ledelses politiske Syn paa disse Forhold. Jeg mener, det var forkert, men det var en Uoverensstemmelse i politiske Forhold; det er i alt Fald ikke noget, som man kan rette nogen Anke